

Arrest

nr. 304 066 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
 wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. LYS**
 Berckmansstraat 89
 1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 6 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEKERF *loco* advocaat M. LYS, in het bijzijn van de voogd en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België op 7 december 2021 binnenkwam als niet-begeleide minderjarige, diende op 8 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker kreeg op 23 februari 2022 een voogd aangewezen door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie gedurende zijn minderjarigheid.

1.3. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Bulgarije op 22 oktober 2021 en in Oostenrijk op 23 november 2021 (Eurodac).

1.4. Op 6 juli 2023 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 10 juli 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

Je werd op 2 maart 2023 van 14u18 tot 17u27 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Je voogd mevrouw H. en je advocaat meester Hardt loco meester Lys, waren bij het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen bezit je de Afghaanse nationaliteit en ben je van origine Pashtoun. Je bent afkomstig van het dorp Murchal gelegen in het district Nazian van de provincie Nangarhar. Je bent minderjarig. Op basis van je initiële verklaringen werd je geboortedatum bepaald op [...] december 2006, maar je zou in werkelijkheid twee jaar jonger zijn en volgens je taskera was je negen jaar in 1396 (2017).

Je broer N.R. sloot zich in 1397 aan bij de Afghaanse lokale politie (ALP). Voor de machtsovername bedreigden de taliban je vader. De taliban eisten dat je broer zou stoppen met zijn werk en dat hij zich zou aanbieden bij de taliban. In de week voor de val van Kaboel toen de taliban de hele provincie Nangarhar in handen kregen, verdween je broer. Hij werd laatst gezien in de controlepost van Farash. Sindsdien ontbreekt van hem elk spoor. Meteen nadat de taliban de macht grepen in gans Afghanistan, kwamen talibanstrijders langs bij je huis. Ze discussieerden met je vader en wilden weten waar N.R. was. Je vader kon hen enkel meedelen dat zijn zoon niet was thuisgekomen. De taliban geloofden dit niet en doorzochten het hele huis. Ze konden N.R. echter niet aantreffen en daarom eisten ze dat je vader zijn twee andere zonen, jij zelf en je oudere broer R.G., zou overleveren om jullie te bestraffen met de dood. Vervolgens vertrokken de taliban terug waarbij ze zegden dat ze jullie niet met rust zouden laten. Je vader besloot jullie weg te sturen en begon jullie vertrek te regelen. Op de derde dag na de machtsovername vertrok je samen met R.G. naar Kaboel en verder naar Nimruz. Je reisde door via Pakistan, Iran en Turkije naar Bulgarije. R.G. slaagde er evenwel niet in Bulgarije te bereiken, hij is nog steeds in Turkije. Je vervolgde je reis via Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk tot je op 7 december 2021 België bereikte. Op 8 december 2021 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) je verzoek om internationale bescherming geregistreerd.

Verder verklaarde je dat je bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou kunnen krijgen met verre neven langs vaderskant die lid zijn van de taliban. Zij verloren namelijk iemand in een gevecht bij de controlepost van Spin Pula, waar je broer toen werkte en willen wraak nemen op alle mensen die voor de voormalige overheid werkten. Je vader ontving bedreigingen. Tevens vrees je je bij terugkeer naar Afghanistan niet meer te kunnen aanpassen aan de strenge regels en verplichtingen die er gelden op het vlak van de religieuze praktijk en de sociale omgang met meisjes. Je ervaart veel vrijheid hier in België en je praktiseert je geloof niet meer. Je zal je slecht voelen in Afghanistan indien je je vrijheid er moet opgeven en verplicht wordt te bidden en alle andere regels van het geloof te volgen.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming legde je volgende documenten neer: je originele taskera, de originele politiebadge van je broer, twee originele attesten van opleidingen van je broer, de originele taskera van je broer N.R., een kopie van de taskera van je ouders en je zus, een kopie van een oude en nieuwe taskera van je oom, een kopie van de taskera van je neef, kopieën van verschillende foto's van jezelf en je familieleden en de originele envelop waarin je post ontving vanuit Afghanistan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Uit je verklaringen blijkt dat je in Afghanistan vreest gedood te zullen worden door de taliban omdat je broer N.R. voor de ALP werkte. Daarnaast vrees je ook slachtoffer te worden van wraak door verre neven langs vaderszijde en ben je van mening dat je je niet meer zal kunnen aanpassen aan de strikte regels die gelden in Afghanistan nu je hier in België veel vrijheid geniet.

Na grondig onderzoek van je vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Zo konden je verklaringen over je vrees voor de taliban omwille van het werk van je broer N.R. bij de ALP geenszins overtuigen en dit omwille van volgende redenen:

Je legde tegenstrijdige verklaringen af over wat de taliban juist van jullie wilden en met jullie wilden doen. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde je dat de taliban jou en R.G. wilden arresteren. Ze konden je broer N.R. niet aantreffen zodat jullie in zijn plaats moesten worden overgeleverd (CGVS, pg 13). De taliban zegden daarbij aan je vader dat ze jullie de straf zouden geven die normaalgezien aan de persoon zelf wordt gegeven en dat dit de doodstraf is (CGVS, pg 14). Je was er zeker van dat de bedoeling van de taliban was om jullie te doden aangezien ze dit zo hadden gezegd (CGVS, pg 15). De taliban stelden geen andere eisen of gaven geen andere redenen waarom jij en je broer moesten worden overgeleverd (CGVS, pg 15). Bij de registratie van je verzoek om internationale bescherming heb je echter iets totaal anders verklaard. Je stelde er namelijk dat de taliban zowel jou als je broer wilden rekruteren (fiche NBMV, motief voor immigratie naar België). Ook gaf je er aan dat de taliban wilden dat je broer die politieagent was hen zou vervoegen (fiche NBMV). Van deze eis tot inlijving ten aanzien van je broer is ook geen sprake meer doorheen je verklaringen op het CGVS, niet voor de machtsovername en ook niet erna. De taliban eisten voor de machtsovername enkel dat je broer zou stoppen met zijn werk en zich zou overleveren aan de taliban, maar er werd niet kenbaar gemaakt om welke reden hij zich moest overleveren (CGVS, pg 15). Het was voor jullie echter duidelijk dat de taliban je broer zouden doden als ze hem in handen kregen (CGVS, pg 15). Geconfronteerd met deze opvallende discrepantie kon je geen plausibele uitleg verschaffen. Je moest je beperken tot het louter ontkennen van je voorgaande verklaring (CGVS, pg 15). Je beweerde dat je verklaring foutief genoteerd werd en dat de tolk je misschien niet zo goed begrepen had, maar je wist niet hoe het juist fout kon gelopen zijn (CGVS, pg 15). Een loutere vergissing lijkt hier uitgesloten aangezien er zowel te lezen staat dat de taliban je broer vroegen om zich bij hen aan te melden en hen te vervoegen en daarna nog eens dat de taliban zowel jij als je broer wilden rekruteren en dat jullie daarom het land ontvluchtten (fiche NBMV). Er kan niet ingezien worden waarom men dit zo zou hebben genoteerd indien jij helemaal niets zou hebben gezegd over rekruteren. De uitleg van je advocaat dat dit interview bij de registratie als minderjarige plaatsvindt in slechte omstandigheden, voordat je advies hebt gekregen en dat je de kans niet had dit te corrigeren, biedt eveneens onvoldoende verklaring voor een dergelijke flagrante tegenstrijdigheid. Het is immers niet omdat je deze verklaring aflegde meteen na je aankomst in België dat je op dat moment niet in staat zou zijn om op correcte wijze toe te lichten om welke reden je je land bent ontvlucht. Er mag verwacht worden, ook van een minderjarige verzoeker, dat hij over de kernelementen van zijn vluchtrelaas eenduidige en correcte verklaringen aflegt van bij aanvang van de procedure internationale bescherming. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft overeind en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van je vluchtrelaas.

Daarnaast moest worden vastgesteld dat je helemaal geen informatie had over de verdere ontwikkeling van je probleem sinds je vertrek. De taliban waren onverrichter zake vertrokken bij je thuis, ze hadden immers je broer N.R. niet kunnen aantreffen noch hadden ze jou en R.G. meegenomen en ze dreigden ermee dat ze je familie niet met rust zouden laten. In een dergelijke context zou het heel merkwaardig zijn dat het probleem vervolgens van de baan zou zijn en dat er niets meer zou zijn gebeurd, dat de taliban niet terugkeerden om jullie te zoeken of om je familie te bestraffen omdat ze hun eisen niet hadden ingewilligd. Je kon er echter niets over vertellen en je kon enkel maar veronderstellen dat de taliban nog zouden zijn teruggekeerd naar je huis (CGVS, pg 16 en 17). Als reden voor je volstreekte onwetendheid op dit punt, beweerde je dat je vader je niets vertelt zelfs als je hem er vragen over stelt omdat je hier alleen bent (CGVS, pg 16 en 17). Het komt niet aannemelijk over dat je vader dergelijke belangrijke informatie, of de taliban wel of niet terugkeerden en zo ja wat er juist gebeurde, bewust voor je zou willen verbergen louter en alleen omdat je hier alleen bent. Het lijkt ondenkbaar dat er onder familieleden niet zou over gesproken worden indien er nog meer problemen waren met de taliban. Verder mag aangenomen worden dat je vader, die de moeilijke beslissing moest nemen om je weg te sturen om je de riskante en dure reis naar Europa te laten ondernemen, wel degelijk zou beseffen dat het in jouw belang is om over zoveel mogelijk informatie te beschikken met het oog op het welslagen van je verzoek om internationale bescherming (CGVS, pg 17). Het totale gebrek aan informatie over de verdere ontwikkeling van je probleem haalt de door jou aangehaalde vrees verder onderuit.

Nog komen je verklaringen over het bezoek aan je huis van de taliban bevreemdend over. Het wekt verbazing dat jij en je broer niet op dat moment werden meegenomen door de taliban indien het werkelijk hun bedoeling zou zijn jullie te bestraffen. Als reden hiervoor dacht je dat de taliban allicht nog wat tijd wilden geven om de echte dader, zijnde N.R., over te leveren en dat jij en R.G. slechts de laatste optie waren (CGVS, pg 16). Mocht dat zo zijn dan nog rijst de vraag waarom de taliban jou en je broer op dat moment, hoewel jullie thuis waren, ongemoeid lieten en jullie zodoende nog de kans zouden hebben om onder te duiken of op de vlucht te slaan. Veel logischer zou immers zijn dat ze jullie wel meenemen en zo je familie onder druk kunnen houden om hun eisen in te willigen. Daarbij komt dat de taliban blijkbaar geen enkele concrete instructie hadden gegeven en er voor zover je wist niets gezegd was over een tijd die jullie nog kregen om N.R. over te leveren (CGVS, pg 17). Dat de taliban enerzijds van plan zouden zijn om jullie de doodstraf op te leggen en dat ze jullie anderzijds op dat moment nog volledig ongemoeid laten zonder enige verdere instructie te geven, lijkt niet aannemelijk.

Gelet op het geheel van deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen over de concrete aanleiding van je vlucht uit Afghanistan.

Wat betreft het profiel van je broer als lid van de lokale politie op zich, moet opgemerkt worden dat het loutere feit dat je de broer bent van een voormalige medewerker van de Afghaanse ordediensten, wat op zich niet wordt betwist door het CGVS, en dat je broer in de periode rond de machtsovername zou zijn verdwenen, onvoldoende is om een nood aan internationale bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Het komt jou als verzoeker toe om in concreto aan te tonen dat je zelf een risico loopt omwille van het profiel van je familielid. Je bent op dat punt in gebreke gebleven aangezien je geen concrete en geloofwaardige elementen hebt aangebracht die kunnen wijzen op een dergelijk gevaar voor jou. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat vele personen met een profiel zoals dat van je broer effectief gevisieerd worden in Afghanistan. De familieleden van personen met een dergelijke profiel kunnen afhankelijk van de omstandigheden gevisieerd worden (bijvoorbeeld persoonlijke wraak of acties om het familielid op te sporen), maar gelet op je onwaarschijnlijke verklaringen moet besloten worden dat je niet aantoont dat je als familielid van een gewezen lid van de ALP wordt gevisieerd.

Aangaande de verdwijning van je broer moet nog worden opgemerkt dat hoewel dit mogelijk is, het desalniettemin frappant is dat hij op dergelijke wijze ineens zou zijn verdwenen zonder enig verder bericht of enige bijkomende informatie (CGVS, pg 7). Je broer is laatst gezien in de controlepost waar hij werkte en hij besloot wellicht om weg te lopen toen de taliban de provincie Nangarhar volledig aan het innemen waren en er berichten waren over arrestaties. Drie dagen voor de machtsovername in jouw provincie had je vader nog met je broer gesproken, maar het was toen nog niet duidelijk wat je broer zou (proberen te) ondernemen (CGVS, pg 7). Na zijn verdwijning trachtte je familie nog informatie in te winnen bij alle mensen die je broer kenden, maar niemand leek iets meer te weten. Het is hierbij merkwaardig dat je familie met niemand die samen met je broer in de controlepost was waaruit hij ineens was verdwenen zou hebben kunnen spreken (CGVS, pg 8). Gezien het hier om de lokale politie ging waarbij je broer werkte en deze tak van de Afghaanse politie hoofdzakelijk bemand werd door inwoners van de regio (zie informatie toegevoegd aan je administratief dossier), zou eerder verwacht worden dat er ergens wel connecties zouden bestaan tussen jouw familie en collega's van je broer of familieleden van deze collega's zodat je familie bij hen navraag zou kunnen hebben gedaan over wat er juist gebeurd was op het moment dat je broer laatst gezien werd in de controlepost van Farash.

Evenmin kan er aangenomen worden dat je een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of dat je een reëel risico op ernstige schade loopt omdat verre verwanten van je vader wraak willen nemen. Je kon deze vrees immers onvoldoende concretiseren:

Je was om te beginnen amper op de hoogte van de bedreigingen die in dit verband zouden zijn geuit. Je stelde dat je vader via via bedreigingen kreeg, maar je had geen idee wie de personen dan waren die deze bedreigingen overmaakten (CGVS, pg 17). Je kon ook niet toelichten wat er precies gezegd was tegen je vader en hoe deze bedreigingen werden verwoord (CGVS, pg 18 en 19).

Voorts hield je het bijzonder vaag over de aanleiding van deze wraak. Hoewel je wist te vertellen dat het ging om een gevecht bij Spin pula controlepost in de periode dat je broer er werkte waarbij een lid van de taliban was omgekomen, kende je de naam van de overledene die men wilde wreken niet (CGVS, pg 17). Er mag

aangenomen worden dat indien iemand wraak wil nemen voor een overleden persoon die een verre verwante van je vader zou zijn, dat je familie op de hoogte zou zijn van de naam van de gesneuvelde in kwestie en dat jij bijgevolg meer concrete informatie zou kunnen geven. Je kon het gevecht waarvan sprake ook niet in de tijd situeren en je kon je verklaring dat het plaatsvond voor jouw vertrek helemaal niet nader specificeren (CGVS, pg 17 en 18). Je moeder zou er verder niets over verteld hebben waardoor je geen bijkomende informatie kon verstrekken (CGVS, pg 18). Nog moest je in gebreke blijven toen je gevraagd werd te verduidelijken om welke verwantschap het juist ging tussen je vader en een van de personen die wraak zou willen nemen, ene I., die lang in de gevangenis zat en nu heel kwaad zou zijn. Je kende de link niet, het was een heel verre neef en 'heeft iets te maken met de grootouders', maar verder kwam je niet (CGVS, pg 17). Gezien het belang van familiale banden in Afghanistan en het feit dat jullie deze persoon zouden moeten vrezen, mogen meer gedetailleerde verklaringen worden verwacht. Ook hier geldt dat het niet aannemelijk kan worden geacht dat je familie je wel naar hier zou sturen om dan vervolgens niet of amper met je te spreken over jullie problemen.

Daarnaast moest blijken dat de persoon die wraak zou willen nemen, I., tot op heden nog niets zou hebben ondernomen om je familie werkelijk iets aan te doen (CGVS, pg 18). Bovendien zou hij ook nog op anderen wraak willen nemen – ze willen iedereen die pro overheid was en hun familieleden nu vermoorden – maar toch is er nog niemand vermoord door I. of andere verre verwanten van je vader die bij de taliban horen (CGVS, pg 17 en 18). Dit ondermijnt eveneens je beweerde vrees voor wraak door verre verwanten van je vader.

Tot slot moet aangestipt worden dat je met geen woord repte over deze vrees voor wraak tijdens je interview bij de DVZ (zie vragenlijst CGVS). Je zette je relaas uiteen rond het huisbezoek van de taliban en voegde hier niets aan toe. Je antwoordde ook negatief op de vragen of je nog andere problemen had (vragenlijst CGVS, nr. 7 en 8). Gewezen op deze opvallende omissie, gaf je aan dat je dat totaal vergeten was, dat je vooral vertrok omwille van iets anders en dat je er niet bij stil stond om later tot het besef te komen dat dit een belangrijk punt kon zijn (CGVS, pg 19). Dat je het gewoonweg vergeten zou zijn en er niet aan had gedacht ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door jouw aangehaalde vrees. Indien je werkelijk voor wraak zou moeten vrezen en je leven hierdoor in gevaar zou zijn, mag verwacht worden dat je er wel zou aan denken ook al was je nog jong op het moment dat je je verklaring bij de DVZ aflegde.

Gelet op voorgaande heb je niet aannemelijk kunnen maken dat je in Afghanistan een risico zou lopen op wraak door verre verwanten van je vader.

Waar je aanhaalt dat je je niet meer zult kunnen aanpassen aan de strikte regels in Afghanistan omdat je hier meer vrijheid geniet, je de regels van het geloof niet meer respecteert, je omgaat met meisjes en later zelf wilt kunnen kiezen met wie je trouwt hetgeen in Afghanistan niet mogelijk zal zijn, moet vastgesteld worden dat deze elementen niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Wat je gewijzigde praktijk van de islam betreft, blijkt in jouw geval dat je wel nog in Allah gelooft en je de islam nog aanhangt, maar dat je je geloof niet meer praktiseert in België (CGVS, pg 6 en 19). Je doet je gebed niet en je volgt de ramadan niet (CGVS, pg 6). Je voelt je hier goed omdat je niet verplicht wordt je geloof te praktiseren (CGVS, pg 6). Je wilt niet verplicht worden door de taliban om je gebed te doen en alle andere regels te volgen, daarbij zou je je slecht voelen (CGVS, pg 19). Gevraagd om toe te lichten waarom het moeilijk zou zijn voor jou om je gebed te doen, uit je geen fundamentele bezwaren tegen het gebed op zich, maar wel tegen het verplicht opleggen van dit gebed en de andere regels, je wil vrijheid ervaren zoals hier in België (CGVS, pg 19). Over de ramadan stel je dat mensen in Afghanistan tijdens de ramadan een hele dag lang met honger rondlopen en niet normaal kunnen functioneren, dat er hier in België voldoende eten en drinken is zodat je niet inziet waarom je dan toch de hele dag niet zou eten en drinken en je kan ook zelf niet tegen honger (CGVS, pg 20). Hoewel het begrijpelijk is dat je meer persoonlijke vrijheid wenst inzake de religieuze praktijk dan wat mogelijk is op dat vlak in Afghanistan omdat je er de geldende maatschappelijke en religieuze waarden en normen en de eisen van de taliban dient te respecteren, is dit feit op zich onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Je kritiek beperkt zich tot de gestrengheid van de religieuze praktijk opgelegd door de taliban en de praktische obstakels van de religieuze praktijk zoals het lijden van honger tijdens de ramadan. Hieruit blijken geen diepgewortelde anti-islamitische overtuigingen die dermate fundamenteel zouden zijn voor je identiteit of morele integriteit zodat van jou niet zou mogen verlangd worden dat je dit zou opgeven in geval van terugkeer naar Afghanistan. Aanpassingen om zich aan bepaalde culturele en religieuze standaarden of normen te conformeren, vormen op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Er kan bijgevolg van je verwacht worden dat je je bij terugkeer naar Afghanistan kan aanpassen aan de geldende normen en regels. Eenzelfde redenering geldt wanneer het gaat over sociale omgang met meisjes (CGVS, pg 20 en 21), hetgeen als zeer ongepast wordt beschouwd in

Afghanistan en de al dan niet vrije keuze voor een huwelijkspartner. Ook hier zal je je moeten aanpassen aan de op dat vlak geldende normen en waarden in je land van herkomst. Wat betreft het niet kunnen kiezen van je toekomstige partner, moet opgemerkt worden dat dit aspect vooralsnog volstrekt hypothetisch is en bijgevolg geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming (CGVS, pg 20 en 21).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kom je niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet op basis van je individuele asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak

in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd

geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en

een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in je elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban tonen enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stellen dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riepen daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haalde je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer en mits je je aanpast aan de in Afghanistan geldende normen en waarden (zie supra), dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit je verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zullen viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien bracht je zelf geen concrete en geloofwaardige elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Wat betreft je leeftijd bij je vertrek uit Afghanistan moet nog opgemerkt worden dat je wilde laten uitschijnen dat je in werkelijkheid op 12 à 13-jarige leeftijd naar Europa zou gereisd zijn in plaats van op 14 à 15-jarige leeftijd (CGVS, pg 13). Dat je slechts 12 jaar zou zijn geweest bij je vertrek kan evenwel niet worden aangenomen omwille van volgende redenen: In Bulgarije werd je volgens informatie van de Bulgaarse autoriteiten met geboortedatum 10 augustus 2006 geregistreerd op 25 oktober 2021 (15 jaar). In Oostenrijk werd je verzoek om internationale bescherming op 23 november 2021 geregistreerd met geboortedatum 1 januari 2006 (15 jaar). Bij aankomst in België eind 2021 verklaarde je ook dat je 15 jaar was (fiche NBMV), terwijl uit je latere verklaringen en uit je taskera zou moeten blijken dat je in werkelijkheid jonger bent en je eigenlijk pas in 2023 15 jaar zou zijn (CGVS, pg 4, 11 en 13). Je kent verder je geboortedatum of geboortjaar niet, want je bent niet vertrouwd met de Afghaanse kalender en je kende je echte leeftijd niet toen je hier aankwam (CGVS, pg 4 en 13). Je zou dan op aangeven van andere wachtenden in de rij om je verzoek om internationale bescherming in te dienen de leeftijd hebben opgegeven die zij je hadden geschat op basis van je uiterlijke verschijning, wat een merkwaardige uitleg is gezien je eerdere verklaringen in andere Europese lidstaten. Wat je taskera betreft, dient erop gewezen te worden dat dit document niet als een sluitend bewijs van je leeftijd kan worden beschouwd. De leeftijd die op een taskera wordt vermeld is in veel gevallen immers slechts indicatief weergegeven op basis van de fysieke verschijning van de houder van het document bij gebrek aan bewijzen in verband met de geboortedatum. Vele Afghanen bezitten geen geboortecertificaat. In jouw geval ligt ook geen geboorteakte voor. Tevens circuleren veel valse Afghaanse documenten waaronder ook taskera's (zie informatie toegevoegd aan je administratief dossier), zodat de bewijswaarde van Afghaanse documenten sowieso al gering is. Rekening houdend met al deze elementen, je initiële verklaringen in België en je verklaringen in andere lidstaten van Europese Unie en de gebrekkige bewijswaarde van taskera's, mag er redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat je wel degelijk 15 jaar was bij aankomst in België. De Dienst Voogdij heeft bovendien je verzoek om je geboortedatum te laten aanpassen afgewezen en je geboortedatum blijft dus 31 december 2006 (zie beslissing Dienst Voogdij van 5 juni 2023).

Je hebt dus minstens tot je 14de in Afghanistan verbleven (uitgerekend: 14,8 jaar), je hebt voor je komst naar België ononderbroken in je district Nazian hebt gewoond, je ouders wonen nog steeds in dezelfde regio en je onderhoudt nog contact met je familie in Afghanistan (CGVS, pg 6), zodat niet kan worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit al het voorgaande blijkt dat je niet hebt aangetoond dat er wat jou betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die je ter ondersteuning van je verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen kunnen ombuigen. Je taskera werd hierboven al besproken. Deze geeft louter een indicatie van je identiteit en nationaliteit en vormt zoals gezegd geen sluitend bewijs van je leeftijd. De taskera van je broer, zijn politiebade en de opleidingscertificaten staven zijn identiteit en tewerkstelling bij de ALP wat niet ter discussie staat in deze beslissing. De taskera's van je ouders, zus, oom, neef en de familiefoto's staven de identiteit en nationaliteit van deze familieleden en jullie banden, informatie die evenmin wordt betwist door het CGVS. De envelop toont enkel aan dat je post hebt ontvangen vanuit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, § 3 en 4, van de Vreemdelingenwet;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag;
- artikel 3 van het EVRM;

- artikelen 2 en 3 van het Antifolterverdrag;
- artikelen 6 en 7 van het BUPO-verdrag;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst vooreerst op het voortdurend gebrek aan betrouwbare en gedetailleerde landeninformatie.

Voorts volhardt verzoeker in zijn verklaringen.

Verzoeker betoogt dat er tijdens de procedure en bij de beoordeling onvoldoende rekening werd gehouden met zijn minderjarig profiel.

Ook wijst verzoeker op zijn maandenlange reisweg vanuit Afghanistan alsook de machtsovername van de taliban, hetgeen een afdoende verklaring kan bieden voor eventuele onduidelijkheden, tegenstrijdigheden en andere 'onaannemelijkheden' in zijn verklaringen.

Daarnaast, en dit omvat de kern van het asielrelaas, wordt niet betwist dat dat verzoekers broer bij de lokale politie werkte (arbaki), noch dat die een familiale link met verzoeker heeft. Verzoeker betoogt hieromtrent als volgt:

“Zo wenst verzoeker te onderstrepen dat het de bestreden beslissing totaal ontbreekt aan enige onderbouwing voor de herhaalde opwerping van verwerende partij dat een verklaring van verzoeker ongeloofwaardig is omdat het hem aan een zekere kennis ontbreekt die verwerende partij van hem meent te mogen “verwachten” – m.b.t. de precieze uitingen van de taliban, de actuele situatie van zijn familieleden, de verdwijning van zijn broer of de precieze familiale link met de verre verwanten van zijn vader. Rekening houdend met bewezen persoonlijke en individuele elementen zoals verzoekers leeftijd en de culturele context, betreft het hier evenwel een volledig ongefundeerde verwachting. Met dergelijke ‘blote’ post factum beweringen geeft verwerende partij onvoldoende overweging, niet enkel aan verzoekers erg jonge leeftijd op zich (zie hoger), maar ook aan de mogelijke afwegingen die ouders en volwassen familieleden maken bij de beslissing om deze of gene informatie al dan niet te delen of achter te houden met jonge minderjarige familieleden, zoals verzoeker, die hun jongste kind is. Verwerende partij toont ook niet aan waarop ze zich baseert om zondermeer aan te nemen dat de omstandigheden tijdens verzoekers sporadische contacten met zijn familie zich vanzelfsprekend zouden lenen om vooruit te lopen op mogelijke hiaten in de kennis aangaande een specifieke element uit het asielrelaas waaraan uitzonderlijk belang gehecht zou kunnen worden.

Wat specifiek de verwachte kennis in hoofde van verzoeker en zijn ouders m.b.t de omstandigheden van de verdwijning van zijn broer betreft, geeft verwerende partij onvoldoende overweging aan het feit dat die verdwijning samenviel met de algehele machtsovername door de taliban in de regio. In die concrete context is het allesbehalve “merkwaardig”, zoals verwerende partij oppert, “dat je familie niemand die samen met je broer in de controlepost was waaruit hij ineens was verdwenen zou hebben kunnen spreken” (bestreden beslissing, p. 3); Het is daarentegen net redelijk om te verwachten dat iedereen in het dorp er het zwegen toe deed m.b.t. familieleden die mogelijks gezocht werden door de nieuwe, gevreesde machthebbers van de taliban.

Dergelijke opwerpingen van verwerende partij in de bestreden beslissing voldoen dan ook niet aan de minimumvereisten van een afdoende materiele motivering voor administratieve beslissingen en kunnen dan ook niet doorslaggevend zijn bij de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Het getuigt louter van een subjectief verwachtingspatroon in hoofde van verwerende partij, zonder enig wetenschappelijke basis of zelfs minimale verduidelijking van waarom die verwachting gerechtvaardigd is voor de beoordeling van de geloofwaardigheid. Verwerende partij voegt er ook op onwettige wijze voorwaarden mee toe aan de wettelijke bepalingen aangaande de vaststelling van de algehele geloofwaardigheid en de bewijslast die op verzoeker rust cf. artikel 48/6 §§1 en 4 van de Vreemdelingenwet en in de richtlijnen daaromtrent van UNHCR.

Hierop aansluitend moet ook benadrukt worden dat verzoekers eerste summiere verklaringen m.b.t. zijn vrees zijn afgelegd in het kader van zijn identificatie als niet-begeleide minderjarige (zgn. ‘fiche NBMV’). Die voorafgaande procedure had enkel tot doel verzoekers leeftijd te verifiëren en het feit of hij al dan niet begeleid is; de Vreemdelingenwet van 1980 voorziet voor de dienst en de ambtenaar die het NMBV-statuuat vaststelt niet in een wettelijke rol in het onderzoek naar de vervolgingsvrees of het schaderisico of naar de geloofwaardigheid van verklaringen daaromtrent. Diens wettelijke opdracht beperkt zich tot vaststelling van de minderjarigheid en het niet-begeleid-zijn en diens notities zijn dan ook van geen enkel wettelijke waarde binnen de asielprocedure en kunnen verzoeker binnen dat kader niet tegengeworpen worden. Deze precisering is doorslaggevend voor de beoordeling van de veronderstelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen m.b.t. de geuite bedreigingen van de taliban ten opzichte van zijn broer N.R. en ten opzichte van hemzelf en zijn broer R.G..

De bestreden beslissing motiveert niet afdoende waarom de hierover geformuleerde opwerpingen van verzoekers raadsman aangaande de slechte omstandigheden waarin dergelijke eerste verklaringen door een minderjarige bij de registratie van een asielaanvraag afgelegd worden niet van doorslaggevend belang zouden zijn bij de beoordeling van de relevantie en de latere consistentie ervan binnen het volledige asielrelaas. Verzoekers raadsman liet daar immers het volgende over optekenen tijdens het onderhoud bij verwerende partij;

Het is bekend dat de kwaliteit van deze gesprekken niet heel goed zijn (sic), de jongeren zijn op dat moment net aangekomen in België, hebben soms buiten geslapen, hebbe nog geen oc, geen voogd, geen advocaat, ze hebben nog geen advies gekregen, alleen advies van andere AFG in de rij, hij was ook heel jong op dat moment, ik vraag om zijn verklaringen van eerste interview, ruim, op flexibele manier te beoordelen, vooral omdat de enige tegenstrijdigheid is dat hij sprak over rekrutering en niet over de moord, in mijn mening is het niet echt centraal element in tegenstelling tot het feit dat broer een arbaki was, dat is voor mij het belangrijke argument van dit interview.” (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 21-22)

Verwerende partij laat dit grotendeels onvermeld en ligt daarmee zelf aan de oorzaak van de schijn van vaagheid die ze verzoeker verwijt. Verwerende partij heeft namelijk eenzijdig gewezen op de ontbrekende of tegenstrijdige elementen in verzoekers verklaringen, zonder een evenwichtige afweging te maken van alle aanwezige elementen uit het administratieve dossier. Daardoor heeft ze haar onderzoeks- en motiveringsplicht geschonden.

Wat verder nog die veronderstelde tegenstrijdigheid betreft, maar eveneens de argumenten van verwerende partij aangaande de verklaringen van verzoeker over de strategische overwegingen en motieven van de taliban bij hun zoektocht naar verzoekers broer en over de veronderstelde onduidelijkheid aangaande zijn broers verdwijning in hoofde van zijn ouders, meent verzoeker dat die niet doorslaggevend kunnen zijn bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. Het betreft namelijk de inschatting van de veronderstelde intentie, gedrag en kennis van derde personen. Dergelijke mentale processen bij derde personen die afwezig zijn, zijn niet enkel per definitie ontoegankelijk; ze zijn ook irrelevant voor de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Bovendien is geen overweging gegeven aan het feit dat het niet abnormaal is dat een jongeling enkel veronderstellingen kan maken over de beweegredenen van de volwassenen en in de Afghaanse context niet noodzakelijk overal bij betrokken wordt. Verzoeker was op het moment van de gebeurtenissen waarover zijn inschatting gevraagd wordt immers hoogstens 14 jaar oud.”

Voorts stelt verzoeker dat de bestreden beslissing op subjectieve, eenzijdig negatieve wijze een exegetische analyse inhoudt.

Verder betoogt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Verzoeker licht verder op theoretische wijze het risico op gepercipieerde verwestering toe en stelt als volgt:

“Bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming moeten bovenstaande criteria voor ‘verwestering’ nu in relatie met elkaar en cumulatief onderzocht worden. Dit betekent dat voor iemand die op zeer jonge leeftijd Afghanistan verlaten heeft en sindsdien zijn vormende jaren (verder) buiten Afghanistan, in het Westen heeft doorgebracht, er een vermoeden kan bestaan dat deze persoon ‘verwesterd’ is, ook al zou hij hier maar weinig concrete elementen van kunnen neerleggen, en op basis daarvan een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk is. A contrario zou iemand die niet noodzakelijk op erg jonge leeftijd Afghanistan verlaten heeft en zijn vormende jaren in het Westen heeft doorgebracht, andere concrete elementen moet aanbrengen om aan te tonen dat zijn verblijf hem in die mate veranderd heeft dat hij in geval van terugkeer een risico op vervolg zou lopen.

De beoordeling of en in welke mate dit het geval is in hoofde van verzoeker, behoort bovendien tot de onderzoeksplicht van verwerende partij. Zij dient daarbij rekening te houdend met verzoekers jonge leeftijd, de duur van zijn verblijf buiten Afghanistan en in België tijdens zijn vormende jaren, hoe uiting werd gegeven aan het sociaal leven en of verzoeker naar school is gegaan, om vervolgens te besluiten of hij inderdaad bepaalde normen en waarden geïnternaliseerd heeft en hierdoor al dan niet als ‘verwesterd’ beschouwd moet worden conform de rechtspraak van uw Raad

Verwerende partij laat echter na dit op correcte wijze en in concreto te onderzoeken, maar beweert zondermeer dat verzoeker “geen diepgewortelde anti-islamitische overtuigingen” koestert die, “dermate fundamenteel zouden zijn voor je identiteit of morele integriteit zodat van jou niet zou mogen verlangd worden dat je dit zou opgeven in geval van terugkeer naar Afghanistan” – bovendien zouden dergelijke “aanpassingen om zich aan bepaalde culturele en religieuze standaarden of normen te conformeren [...] op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden” vormen (bestreden beslissing, p. 4).

Verzoeker zou bijgevolg geen vervolging dienen te vrezen in geval van terugkeer “mits je je aanpast aan de in Afghanistan geldende normen en waarden” (p. 9).

Op basis van het administratieve dossier, de algemeen bekende heersende context in Afghanistan en de andere overwegingen die verwerende partij zelf in de bestreden beslissing maakt, kan enkel besloten worden dat dergelijke redenering gratis (of ‘bloot’), zelfs tergend is, en ook grotendeels irrelevant en niet afdoende onderbouwd.

Minstens erkent verwerende partij immers in de bestreden beslissing dat verzoeker ‘veranderd’ (of ‘verwesterd’) is en zich absoluut niet wil aanpassen aan het de intussen sterk gewijzigde Afgaanse maatschappelijke werkelijkheid, waar verzoeker bovendien geen enkele recente ervaring meer mee heeft en die diametraal staat op de waarden waarop de Belgische maatschappij gebaseerd is. Verwerende partij erkent dat verzoeker zijn geloof “niet meer praktiseert”, niet meer bidt en de ramadan niet volgt, en dat hij openlijk omgaat met meisjes en dit “als zeer ongepast wordt beschouwd in Afghanistan”.

Daarnaast geeft verwerende partij ook niet op afdoende wijze aan waarop ze zich baseert om te stellen dat verzoeker effectief in staat zal zijn om zich opnieuw aan te passen aan de huidige Afgaanse samenleving. Ze onderzoekt op geen enkele concrete manier het gewijzigde denk- en maatschappijbeeld van verzoeker, zijn gevoelens, ideeën, opvattingen, overtuigingen en hoe die beïnvloed zijn door zijn verblijf als minderjarige in België gedurende meerdere jaren tijdens zijn vormende jaren.

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering tot het uitdrukken van een verwachting tegenover verzoeker dat hij zich zal aanpassen, waarbij ze weliswaar erkent dat dit een inbreuk op fundamentele rechten zoals dat op een privéleven of een vrije meningsuiting – alsook de godsdienstvrijheid - uitmaakt, maar dergelijke aanpassing geen vervolging uitmaken. Behalve een cynische benadering van het algemeen heersende moreel-religieuze klimaat in Afghanistan (zie volgende sectie), miskent verwerende partij hiermee de kern van de vrees – zowel als van het asielrecht op zich – volledig. Verwerende partij gaat immers voorbij aan de achterliggende motivatie van de door haar verwachte aanpassing of discretie, namelijk dat die erop gericht is een schending van andere rechten te vermijden die wel degelijk absoluut zijn, zoals de fysieke integriteit en het verbod op onmenselijke behandeling, en waarvan de schending dus wel degelijk een vervolging of ernstige schade zou inhouden. Nochtans erkent verwerende partij nadrukkelijk dat verzoeker gebruik wenst te maken van zijn fundamentele rechten (meningsuiting, godsdienstvrijheid) en, op basis van de beschikbare landeninformatie, dat dit tot vervolging kan leiden. In dat geval van een asielzoeker verwachten dat hij zijn overtuigingen na terugkeer verborgen houdt, miskent het onwettelijke karakter van de discretievereiste om vervolging te vermijden, zoals dat reeds herhaaldelijk door het Hof van Justitie van de EU bevestigd werd, in de eerste plaats in het arrest Y en Z: daarin stelt het Hof expliciet dat ten aanzien van geloofsuitingen geen terughoudendheid mag worden vereist worden in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees in het kader van asielaanvragen. (HvJ, 5 september 2012, C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland t. Y en Z).¹⁴

Verder onderbouwt verwerende partij in de bestreden beslissing ook haar stelling niet dat verzoekers overtuiging “diepgewortelde anti-islamitische gevoelens” zou moeten bevatten alvorens een fundamenteel deel van zijn identiteit en morele integriteit uit te maken waarvan geen aanpassing gevraagd kan worden. Andere overtuigingen die perfect als islamitisch gekwalificeerd kunnen worden kunnen net zo goed op gespannen voet staan met de radicale visie van de taliban, en net zo fundamenteel zijn dat een aanpassing ervan of een discrete omgang ermee een aantasting van de identiteit of morele integriteit kan inhouden. Verwerende partij betwist niet op overtuigende wijze dat dit verzoeker niet het geval zou zijn.

De tegenwerping van verwerende partij ter zake is bovendien irrelevant voor de beoordeling van verzoekers beschermingsnaden in geval van zgn. toegeschreven verwestering. In de hoger aangehaalde rechtspraak bepaalde uw Raad immers dat het “niet ondenkbaar is dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen, toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht” (RvV nrs. 278.701 en 278.699 van 13 oktober 2022, nr. 282.719 van 5 januari 2023).

Verwerende partij miskent bovendien ook de rechtspraak van uw Raad die verduidelijkt, zoals hoger uiteengezet, dat verwestering ook om onbewust gedragswijzigingen en eigengemaakte kenmerken kan gaan, door blootstelling aan de Belgische samenleving; (RvV nr. 283.128 van 13 januari 2023). Verwerende partij heeft m.a.w. geen wettelijke basis om te verwachten dat verzoeker een doordachte en heldere theoretische uiteenzetting van zijn politieke of religieuze overtuigingen of filosofie uit de doeken kan doen, en miskent bijgevolg de principerechtspraak van uw Raad.

Wat de individuele beoordeling betreft, is de opwerping van verwerende partij dat verzoeker geen concrete elementen aangebracht heeft waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou moeten vrezen dan ook in flagrante tegenspraak met haar eigen, hierboven uiteengezette, erkenning dat verzoeker wel degelijk zijn geloof niet meer praktiseert zoals voorgeschreven door het talibanregime. Het kan bovendien niet van

verzoeker verwacht worden dat hij dit zelf had moeten inroepen, gelet o.m. op de gewijzigde context en de omstandigheden in Afghanistan en de op verwerende partij rustende verplichting om in haar onderzoek cf. artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet met alle relevante feiten en elementen rekening te houden. Het onderzoek van de vluchtelingenstatus richt zich bovendien op de eerste plaats op een prospectieve beoordeling van de vervolgingsvrees, eerder dan op het verleden. Ook was verwerende partij op het moment van de bestreden beslissing al op de hoogte van de recente rechtspraak van uw Raad van 12 en 13 oktober 2022, waardoor het op behoorlijke wijze de risico's op vervolging of het lijden van ernstige schade tegen deze achtergrond had moeten onderzoeken, quod non in casu.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, heeft verwerende wel degelijk zelf concrete elementen aangehaald tijdens het gehoor, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Verwerende partij kan bezwaarlijk beweren dat verzoeker enkel aan zijn aandraagplicht en bewijslast voldaan zou hebben als hij zelf kan aantonen hoe het concept 'verwestering' precies op die concrete elementen toepasbaar zou zijn; dat behoort ontegensprekelijk tot de onderzoeks- en motiveringsplicht van verwerende partij zelf.

Wat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming omwille van een zekere vorm van (toegeschreven) verwestering betreft, zijn er daarnaast nog duidelijke objectieve risicobepalende elementen in hoofde van verzoeker aanwezig waardoor aangenomen kan worden dat hij niet alleen gepercipieerd zal worden als 'verwesterd' maar ook dat niet meer in staat zal zijn om in geval van terugkeer naar Afghanistan 'het spel' te spelen en zich dus niet meer conform de heersende ultraconservatieve islamitische geloofsleer zal kunnen of willen gedragen. Ten eerste betwist verwerende partij niet dat verzoeker slechts 14 jaar oud was op het moment dat hij Afghanistan inmiddels twee jaar geleden verliet, en hij intussen sinds al bijna twee jaar onafgebroken in België verblijft en hij vandaag nog altijd maar 16 jaar oud is. Zijn lang verblijf buiten Afghanistan, en in België, betekent in ieder geval dat hij geen enkele recente ervaring heeft met de huidige, door de Taliban opgelegde regels die worden toegepast op basis van een uiterst strikte, ultraconservatieve interpretatie van de islam en toepassing van sociale, maatschappelijke en culturele voorschriften en gedragsregels. Bovendien is deze interpretatie nog steeds allerminst duidelijk, worden de regels zeer willekeurig opgelegd en toegepast en zijn zij onderhevig aan enorme (rechts)onzekerheid (zie ook infra). Individuele rechten en vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van het leven van verzoeker in Europa, zijn dan ook onbestaande en volledig illusoir geworden. Ten tweede impliceert de erg jonge leeftijd waarop verzoeker hier is toegekomen en het lange verblijf van verzoeker in Europa een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en het sociaal leven, tijdens een vormgevende periode in zijn leven.

Bij de beoordeling van het eventuele risico dat een (al dan niet bewuste, al dan niet gepercipieerde) verwestering met zich mee kan brengen bij een terugkeer naar Afghanistan is het eveneens van belang rekening te houden met de omgeving waarin verzoeker opgroeide. In casu betwist verwerende partij niet dat dit het geval is voor verzoeker een conservatieve, rurale omgeving in Nangarhar was."

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat de socio-economische en humanitaire situatie te wijten is aan de taliban als actor.

Wat de veiligheidssituatie betreft, behoudt verzoeker zich het recht voor om dit middel, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen, gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie. Verzoeker benadrukt alvast wel de gedateerde landeninformatie waarop de bestreden beslissing zich baseert.

2.1.2. Inventaris der stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- "3. Mailcorrespondentie met T. R. van 22 december 2022."

2.1.3. Op 23 januari 2024 legt verzoeker een aanvullende nota neer:

"1. Foto's met zijn twee vriendinnetjes;

2. Een aanbevelingsbrief van het opvanghuis Amonsoli te Verviers. Zij menen dat verzoeker blijk geeft van een grote veerkracht, vastberadenheid en een sterke wil om zich te integreren. Ze stellen dat verzoeker hard werkt om de taal te leren en zich aan te passen aan de cultuur. Ze omschrijven hem als intelligent en empathisch. Verder staat er in de brief dat verzoeker een voorbeeldige leerling was en goede cijfers haalde tijdens zijn schoolloopbaan;

3. Verklaring Institut Sainte-Claire, waarin de coördinator M. C V. verklaart dat verzoeker aan het begin van het schooljaar eerst lessen volgde in een oriëntatiegroep om zijn persoonlijk traject te kunnen uitstippelen.

Daarna koos hij voor de afdeling 'Keukenassistent'. Momenteel is verzoeker nog geblesseerd aan zijn arm waardoor hij nog in afwachting is van een 'professionele plaatsing'. Om die reden volgt hij in tussentijd aanvullende lessen Frans. Verder stelt ze dat verzoeker goed geïntegreerd is in de klas.

4. E-mail 'Live in Color' (atelier Parrainage), waarbij verzoeker uitgenodigd wordt voor een presentatie over het programma dat wordt aangeboden. Live in Color is een project waarbij aan jonge vluchtelingen respectievelijk een peter of meter worden toegewezen met als doel de integratie van de jongere te vergemakkelijken.

Uit de hierboven verstrekte informatie blijkt dat de aanvrager zich uitstekend heeft geïntegreerd in België. Dit wordt onderstreept door de relaties met meisjes die hij aangaat, de contacten die hij zoekt door integratieprogramma's zoals 'Live in Color', evenals zijn toewijding om de Franse taal te leren en zijn inzet op school als 'Keukenmedewerker'.

Verzoeker verliet Afghanistan op 14-jarige leeftijd. Inmiddels is verzoeker net 18 jaar oud. Verzoeker is al langer dan 3 jaar in België. Aangezien zijn jonge leeftijd op het moment dat hij zijn land verlaten heeft, zijn lang verblijf in België en zijn inspanningen om zich binnen onze maatschappij te integreren kunnen we ervan uitgaan dat hij de "westerse" normen en waarden geïnternaliseerd/aangenomen heeft en dit op een onomkeerbare wijze waardoor hij niet meer in staat zou zijn "to play the game" in geval van terugkeer naar Afghanistan, wat als gevolg zou kunnen hebben dat hij in de aandacht van de taliban en van zijn lokale gemeenschap zou kunnen komen die hem dan als "verwesterd" zouden kunnen bestempelen. Zoals meermaals door Uw Raad gesteld blijkt uit de objectieve informatie dat personen die als "verwesterd" worden beschouwd het risico lopen om aan vervolging te worden blootgesteld."

2.1.4. De commissaris-generaal brengt in een aanvullende nota van 24 januari 2024 de volgende landeninformatie ter kennis:

- EUAA COI "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA "Afghanistan - Country Focus" van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt *"niet-begeleide minderjarige vreemdeling"* die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 23 februari 2022, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure. Ook uit de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijke onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde *protection officer* en dat hem gepaste vragen werden gesteld. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. En de bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Verzoeker stelt dat de machtsovername van de taliban en de reisweg naar Europa mogelijks een impact hebben gehad op zijn verklaringen. Uit zijn verklaringen bij aanvang van de procedure (DVZ-verklaring, stuk 7) blijkt dat zijn vader de reis heeft geregeld en betaald. Hij erkende de eurodac-registratie in Bulgarije en Oostenrijk, maar betwistte dat hij er een verzoek om internationale bescherming deed. Verzoeker gaf als reden voor zijn verzoek in België aan dat dorpsgenoten onderweg zeiden dat België een beter land is om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker stelde in augustus 2021 uit Afghanistan te zijn vertrokken en verschillende landen te zijn doorgereisd om na 3,5 maand aan te komen in België. Er ligt echter geen enkel objectief medisch attest neer dat vaststelt dat er in hoofde van verzoeker een problematiek speelt die een invloed zou hebben op zijn verklaringen. Verzoeker laat ook na te verduidelijken hoe dat de machtsovername van de taliban mogelijks een impact zou hebben gehad op de coherentie van zijn verklaringen. Verzoekers betoog blijft dan ook beperkt tot een blote bewering.

2.4. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolging daar hij tegenstrijdige verklaringen aflegde (i), hij geen informatie had over de verdere ontwikkeling van de problematiek sinds zijn vertrek (ii), verzoekers verklaringen over de komst van de taliban niet overtuigen (iii), het loutere profiel van verzoekers broer niet volstaat om besluiten tot een gegronde vrees in hoofde van verzoeker (iv) en de verklaringen van verzoeker inzake zijn vrees voor wraak niet overtuigen (v).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanbrengen van vergoelijkningen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat gezien zijn minderjarigheid, de bewijslast soepel dient te worden toegepast, benadrukt de Raad dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. De Raad wijst er immers op dat ook van verzoeker als minderjarige redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten. Temeer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij veertien jaar oud was ten tijde van zijn beweerde vertrek uit Afghanistan. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar zijn minderjarigheid en kwetsbaar profiel niet aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn, noch dat de commissaris-generaal zijn verklaringen te streng zou hebben beoordeeld. Dit geldt temeer nu de Raad vaststelt dat tijdens de procedure rekening gehouden werd met verzoekers minderjarigheid, zoals reeds hierboven werd uiteengezet.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde:

"Je legde tegenstrijdige verklaringen af over wat de taliban juist van jullie wilden en met jullie wilden doen. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde je dat de taliban jou en R.G. wilden arresteren. Ze konden je broer N.R. niet aantreffen zodat jullie in zijn plaats moesten worden overgeleverd (CGVS, pg 13). De taliban zegden daarbij aan je vader dat ze jullie de straf zouden geven die normaalgezien aan de persoon zelf wordt gegeven en dat dit de doodstraf is (CGVS, pg 14). Je was er zeker van dat de bedoeling van de taliban was om jullie te doden aangezien ze dit zo hadden gezegd (CGVS, pg 15). De taliban stelden geen andere eisen

of gaven geen andere redenen waarom jij en je broer moesten worden overgeleverd (CGVS, pg 15). Bij de registratie van je verzoek om internationale bescherming heb je echter iets totaal anders verklaard. Je stelde er namelijk dat de taliban zowel jou als je broer wilden rekruteren (fiche NBMV, motief voor immigratie naar België). Ook gaf je er aan dat de taliban wilden dat je broer die politieagent was hen zou vervoegen (fiche NBMV). Van deze eis tot inlijving ten aanzien van je broer is ook geen sprake meer doorheen je verklaringen op het CGVS, niet voor de machtsovername en ook niet erna. De taliban eisten voor de machtsovername enkel dat je broer zou stoppen met zijn werk en zich zou overleveren aan de taliban, maar er werd niet kenbaar gemaakt om welke reden hij zich moest overleveren (CGVS, pg 15). Het was voor jullie echter duidelijk dat de taliban je broer zouden doden als ze hem in handen kregen (CGVS, pg 15). Geconfronteerd met deze opvallende discrepantie kon je geen plausibele uitleg verschaffen. Je moest je beperken tot het louter ontkennen van je voorgaande verklaring (CGVS, pg 15). Je beweerde dat je verklaring foutief genoteerd werd en dat de tolk je misschien niet zo goed begrepen had, maar je wist niet hoe het juist fout kon gelopen zijn (CGVS, pg 15). Een loutere vergissing lijkt hier uitgesloten aangezien er zowel te lezen staat dat de taliban je broer vroegen om zich bij hen aan te melden en hen te vervoegen en daarna nog eens dat de taliban zowel jij als je broer wilden rekruteren en dat jullie daarom het land ontvluchtten (fiche NBMV). Er kan niet ingezien worden waarom men dit zo zou hebben genoteerd indien jij helemaal niets zou hebben gezegd over rekruteren. De uitleg van je advocaat dat dit interview bij de registratie als minderjarige plaatsvindt in slechte omstandigheden, voordat je advies hebt gekregen en dat je de kans niet had dit te corrigeren, biedt eveneens onvoldoende verklaring voor een dergelijke flagrante tegenstrijdigheid. Het is immers niet omdat je deze verklaring aflegde meteen na je aankomst in België dat je op dat moment niet in staat zou zijn om op correcte wijze toe te lichten om welke reden je je land bent ontvlucht. Er mag verwacht worden, ook van een minderjarige verzoeker, dat hij over de kernelementen van zijn vluchtrelaas eenduidige en correcte verklaringen aflegt van bij aanvang van de procedure internationale bescherming. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft overeind en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van je vluchtrelaas."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op het gebruik van de "fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling" ingevuld door het bureau MINTEH, dient er op gewezen dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat de vermeldingen in deze fiche niet overeenstemmen met zijn werkelijke verklaringen, dient hij dit *in concreto* aan te tonen. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete en pertinente gegevens aan te voeren. Het loutere feit dat verzoeker bij het invullen van de fiche niet werd bijgestaan door een advocaat of voogd en dat noch de interviewer noch de tolk een gespecialiseerde opleiding heeft gevolgd om verzoeker te horen, is op zich niet van die aard om aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zouden zijn. De Raad merkt hierbij tevens op dat uit de door verzoeker aangehaalde wetsbepalingen inzake de "procedurele waarborg voor de niet-begeleide minderjarige" niet kan worden afgeleid dat de loutere afwezigheid van een voogd die verzoeker vertegenwoordigt tijdens het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling ertoe zou leiden dat zijn verklaringen niet aan hem kunnen worden tegengeworpen.

Zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk gehoor in optimale omstandigheden plaatsvindt, hetgeen echter niet door verzoeker wordt aangetoond, dan nog dient verzoeker *in concreto* aan te bewijzen dat wat in de fiche werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij heeft verklaard, *quod non*.

Verzoeker brengt aldus geen concrete en pertinente elementen aan die ertoe zouden nopen om deze fiche buiten de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming te houden. Waar verzoeker opmerkt dat hem geen grote tegenstrijdigheid kan worden verweten, dient opgemerkt te worden dat vastgestelde tegenstrijdigheid geen betrekking heeft op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding gegeven hebben tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Verzoeker stelt verder nog dat zijn verklaringen hieromtrent inschattingen betreffen van de veronderstelde intenties en kennis van derde personen. Dit doet echter geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Vervolgens overweegt de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen omtrent de taliban niet overtuigen:

"Daarnaast moest worden vastgesteld dat je helemaal geen informatie had over de verdere ontwikkeling van je probleem sinds je vertrek. De taliban waren onverrichter zake vertrokken bij je thuis, ze hadden immers je broer N.R. niet kunnen aantreffen noch hadden ze jou en R.G. meegenomen en ze dreigden ermee dat ze je familie niet met rust zouden laten. In een dergelijke context zou het heel merkwaardig zijn dat het probleem vervolgens van de baan zou zijn en dat er niets meer zou zijn gebeurd, dat de taliban niet terugkeerden om jullie te zoeken of om je familie te bestraffen omdat ze hun eisen niet hadden ingewilligd. Je kon er echter niets over vertellen en je kon enkel maar veronderstellen dat de taliban nog zouden zijn teruggekeerd naar je

huis (CGVS, pg 16 en 17). Als reden voor je volstreekte onwetendheid op dit punt, beweerde je dat je vader je niets vertelt zelfs als je hem er vragen over stelt omdat je hier alleen bent (CGVS, pg 16 en 17). Het komt niet aannemelijk over dat je vader dergelijke belangrijke informatie, of de taliban wel of niet terugkeerden en zo ja wat er juist gebeurde, bewust voor je zou willen verbergen louter en alleen omdat je hier alleen bent. Het lijkt ondenkbaar dat er onder familieleden niet zou over gesproken worden indien er nog meer problemen waren met de taliban. Verder mag aangenomen worden dat je vader, die de moeilijke beslissing moest nemen om je weg te sturen om je de riskante en dure reis naar Europa te laten ondernemen, wel degelijk zou beseffen dat het in jouw belang is om over zoveel mogelijk informatie te beschikken met het oog op het welslagen van je verzoek om internationale bescherming (CGVS, pg 17). Het totale gebrek aan informatie over de verdere ontwikkeling van je probleem haalt de door jou aangehaalde vrees verder onderuit.

Nog komen je verklaringen over het bezoek aan je huis van de taliban bevreemdend over. Het wekt verbazing dat jij en je broer niet op dat moment werden meegenomen door de taliban indien het werkelijk hun bedoeling zou zijn jullie te bestraffen. Als reden hiervoor dacht je dat de taliban allicht nog wat tijd wilden geven om de echte dader, zijnde N.R., over te leveren en dat jij en R.G. slechts de laatste optie waren (CGVS, pg 16). Mocht dat zo zijn dan nog rijst de vraag waarom de taliban jou en je broer op dat moment, hoewel jullie thuis waren, ongemoeid lieten en jullie zodoende nog de kans zouden hebben om onder te duiken of op de vlucht te slaan. Veel logischer zou immers zijn dat ze jullie wel meenemen en zo je familie onder druk kunnen houden om hun eisen in te willigen. Daarbij komt dat de taliban blijkbaar geen enkele concrete instructie hadden gegeven en er voor zover je wist niets gezegd was over een tijd die jullie nog kregen om N.R. over te leveren (CGVS, pg 17). Dat de taliban enerzijds van plan zouden zijn om jullie de doodstraf op te leggen en dat ze jullie anderzijds op dat moment nog volledig ongemoeid laten zonder enige verdere instructie te geven, lijkt niet aannemelijk.”

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat het onredelijk is van verzoeker te verwachten dat hij verdere informatie heeft met betrekking tot problemen die zich afspeelden na zijn vertrek gelet op zijn leeftijd en het gegeven dat ouderen niet noodzakelijk informatie delen met jongere familieleden. De Raad treedt in deze de bestreden beslissing bij waar deze overweegt dat de vader van verzoeker redelijkerwijze deze informatie met hem zou delen gelet op het belang hiervan voor zijn verzoek om internationale bescherming. Temeer daar verzoeker tot op het moment van het persoonlijk onderhoud nog in contact stond met zijn familie, en aldus de opportuniteit had om meer informatie hierover in te winnen teneinde zijn volste medewerking te kunnen verlenen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7). Gelet op het feit dat verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud reeds 16 jaar oud was, kan er redelijkerwijze van hem enig initiatief hiertoe worden verwacht.

Verzoeker stelt verder nog dat zijn verklaringen omtrent de taliban inschattingen betreffen van de veronderstelde intenties en kennis van derde personen, hetgeen hem niet kan worden verweten. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing zich mag baseren op het geheel van de verklaringen van verzoeker ter beoordeling van zijn geloofwaardigheid, waarbij het verklaarde gedrag van derden een nuttig element kan vormen bij deze beoordeling. Dat verzoeker geen inzicht kan hebben in deze gedragingen, werpt geen ander licht op de motivering waarom de door verzoeker geschetste gang van zaken ongeloofwaardig wordt geacht.

De bestreden beslissing merkt vervolgens nog terecht het volgende op aangaande de broer van verzoeker en diens activiteiten:

“Wat betreft het profiel van je broer als lid van de lokale politie op zich, moet opgemerkt worden dat het loutere feit dat je de broer bent van een voormalige medewerker van de Afghaanse ordediensten, wat op zich niet wordt betwist door het CGVS, en dat je broer in de periode rond de machtsovername zou zijn verdwenen, onvoldoende is om een nood aan internationale bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Het komt jou als verzoeker toe om in concreto aan te tonen dat je zelf een risico loopt omwille van het profiel van je familielid. Je bent op dat punt in gebreke gebleven aangezien je geen concrete en geloofwaardige elementen hebt aangebracht die kunnen wijzen op een dergelijk gevaar voor jou. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat vele personen met een profiel zoals dat van je broer effectief geïdendeerd worden in Afghanistan. De familieleden van personen met een dergelijke profiel kunnen afhankelijk van de omstandigheden geïdendeerd worden (bijvoorbeeld persoonlijke wraak of acties om het familielid op te sporen), maar gelet op je onwaarsachtige verklaringen moet besloten worden dat je niet aantoont dat je als familielid van een gewezen lid van de ALP wordt geïdendeerd.

Aangaande de verdwijning van je broer moet nog worden opgemerkt dat hoewel dit mogelijk is, het desalniettemin frappant is dat hij op dergelijke wijze ineens zou zijn verdwenen zonder enig verder bericht of enige bijkomende informatie (CGVS, pg 7). Je broer is laatst gezien in de controlepost waar hij werkte en hij besloot wellicht om weg te lopen toen de taliban de provincie Nangarhar volledig aan het innemen waren en er berichten waren over arrestaties. Drie dagen voor de machtsovername in jouw provincie had je vader nog met je broer gesproken, maar het was toen nog niet duidelijk wat je broer zou (proberen te) ondernemen (CGVS, pg 7). Na zijn verdwijning trachtte je familie nog informatie in te winnen bij alle mensen die je broer kenden, maar niemand leek iets meer te weten. Het is hierbij merkwaardig dat je familie met niemand die samen met je broer in de controlepost was waaruit hij ineens was verdwenen zou hebben kunnen spreken (CGVS, pg 8). Gezien het hier om de lokale politie ging waarbij je broer werkte en deze tak van de Afghaanse politie hoofdzakelijk bemand werd door inwoners van de regio (zie informatie toegevoegd aan je administratief dossier), zou eerder verwacht worden dat er ergens wel connecties zouden bestaan tussen jouw familie en collega's van je broer of familieleden van deze collega's zodat je familie bij hen navraag zou kunnen hebben gedaan over wat er juist gebeurd was op het moment dat je broer laatst gezien werd in de controlepost van Farash."

Wat het motief inzake de verdwijning van de broer van verzoeker betreft, is de Raad van oordeel dat het onderhavig motief niet van determinerende aard is. Immers doet het gegeven dat verzoekers broer is verdwenen geen vrees in hoofde van verzoeker vermoeden, daar verzoeker deze verdwijning op generlei wijze verbindt aan een vorm van gerichte vervolging uitgaande van de taliban. Het gegeven dat er enige onduidelijkheid bestaat omtrent deze verdwijning, leidt evenmin tot de vaststelling van een risico in hoofde van verzoeker. Kritiek op dit overtuigend motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Tot slot merkt de bestreden beslissing op pertinente wijze op dat verzoekers verklaringen aangaande de wraak uitgaande van verre verwanten niet aannemelijk zijn:

"Evenmin kan er aangenomen worden dat je een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of dat je een reëel risico op ernstige schade loopt omdat verre verwanten van je vader wraak willen nemen. Je kon deze vrees immers onvoldoende concretiseren:

Je was om te beginnen amper op de hoogte van de bedreigingen die in dit verband zouden zijn geuit. Je stelde dat je vader via via bedreigingen kreeg, maar je had geen idee wie de personen dan waren die deze bedreigingen overmaakten (CGVS, pg 17). Je kon ook niet toelichten wat er precies gezegd was tegen je vader en hoe deze bedreigingen werden verwoord (CGVS, pg 18 en 19).

Voorts hield je het bijzonder vaag over de aanleiding van deze wraak. Hoewel je wist te vertellen dat het ging om een gevecht bij Spin pula controlepost in de periode dat je broer er werkte waarbij een lid van de taliban was omgekomen, kende je de naam van de overledene die men wilde wreken niet (CGVS, pg 17). Er mag aangenomen worden dat indien iemand wraak wil nemen voor een overleden persoon die een verre verwante van je vader zou zijn, dat je familie op de hoogte zou zijn van de naam van de gesneuvelde in kwestie en dat jij bijgevolg meer concrete informatie zou kunnen geven. Je kon het gevecht waarvan sprake ook niet in de tijd situeren en je kon je verklaring dat het plaatsvond voor jouw vertrek helemaal niet nader specificeren (CGVS, pg 17 en 18). Je moeder zou er verder niets over verteld hebben waardoor je geen bijkomende informatie kon verstrekken (CGVS, pg 18). Nog moest je in gebreke blijven toen je gevraagd werd te verduidelijken om welke verwantschap het juist ging tussen je vader en een van de personen die wraak zou willen nemen, ene I., die lang in de gevangenis zat en nu heel kwaad zou zijn. Je kende de link niet, het was een heel verre neef en 'heeft iets te maken met de grootouders', maar verder kwam je niet (CGVS, pg 17). Gezien het belang van familiale banden in Afghanistan en het feit dat jullie deze persoon zouden moeten vrezen, mogen meer gedetailleerde verklaringen worden verwacht. Ook hier geldt dat het niet aannemelijk kan worden geacht dat je familie je wel naar hier zou sturen om dan vervolgens niet of amper met je te spreken over jullie problemen.

Daarnaast moest blijken dat de persoon die wraak zou willen nemen, I., tot op heden nog niets zou hebben ondernomen om je familie werkelijk iets aan te doen (CGVS, pg 18). Bovendien zou hij ook nog op anderen wraak willen nemen – ze willen iedereen die pro overheid was en hun familieleden nu vermoorden – maar toch is er nog niemand vermoord door I. of andere verre verwanten van je vader die bij de taliban horen (CGVS, pg 17 en 18). Dit ondermijnt eveneens je beweerde vrees voor wraak door verre verwanten van je vader.

Tot slot moet aangestipt worden dat je met geen woord repte over deze vrees voor wraak tijdens je interview bij de DVZ (zie vragenlijst CGVS). Je zette je relaas uiteen rond het huisbezoek van de taliban en voegde hier niets aan toe. Je antwoordde ook negatief op de vragen of je nog andere problemen had (vragenlijst

CGVS, nr. 7 en 8). Gewezen op deze opvallende omissie, gaf je aan dat je dat totaal vergeten was, dat je vooral vertrok omwille van iets anders en dat je er niet bij stil stond om later tot het besef te komen dat dit een belangrijk punt kon zijn (CGVS, pg 19). Dat je het gewoonweg vergeten zou zijn en er niet aan had gedacht ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door jouw aangehaalde vrees. Indien je werkelijk voor wraak zou moeten vrezen en je leven hierdoor in gevaar zou zijn, mag verwacht worden dat je er wel zou aan denken ook al was je nog jong op het moment dat je je verklaring bij de DVZ aflegde.”

Verzoeker doet aan deze terechte vaststellingen geen afbreuk door in zijn verzoekschrift te betogen dat er van hem geen informatie hieromtrent kan worden verwacht gelet op zijn leeftijd en het gegeven dat ouderen niet noodzakelijk informatie delen met jongere familieleden. De Raad herneemt hierbij het standpunt dat verzoeker tot op het moment van het persoonlijk onderhoud nog recentelijk in contact stond met zijn familie en hieromtrent aldus meer informatie kon verschaffen. Indien verzoeker deze wraak opwerpt als vrees, dan is dit het minste dat van hem kan worden verwacht. Bovendien verklaart dit geenszins waarom verzoeker deze vrees niet opwierp tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In zoverre verzoeker op algemene wijze kritiek uit op de bestreden beslissing en stelt dat er een te subjectieve, negatieve beoordeling werd gemaakt, toont hij met zijn algemene kritiek in het verzoekschrift niet aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden, noch dat er sprake is van enige vooringenomenheid in zijn hoofde.

Voorts meent verzoeker dat de analyse van de bestreden beslissing berust op een ‘exegetische’ analyse van zijn verklaringen, waarbij geen rekening werd gehouden met tal van externe en interne aspecten die mogelijks invloed hadden op het persoonlijke onderhoud.

De Raad benadrukt hierbij vooreerst dat dat de vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud was aangepast aan verzoekers leeftijd, zoals reeds hierboven werd vastgesteld bij de bespreking van verzoekers procedurele noden. De gestelde vragen waren voldoende en gepast waren gelet op verzoekers profiel. De Raad is verder van oordeel dat de verklaringen van verzoeker op gepaste wijze werden gehanteerd tijdens de beoordeling van diens geloofwaardigheid, met inachtnaam van de context waarin deze verklaringen werden afgelegd. Verzoekers algemene verweer, waarbij hij géén enkel concreet voorbeeld geeft van het tegendeel, kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

Verzoekers moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Waar verzoeker verder nog verwijst eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan

was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat *"zina"* betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media.

Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst

naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport “Afghanistan Country Focus” van december 2023, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De bestreden beslissing merkt op terechte wijze het volgende op aangaande verzoekers Islamitische overtuigingen:

“Waar je aanhaalt dat je je niet meer zult kunnen aanpassen aan de strikte regels in Afghanistan omdat je hier meer vrijheid geniet, je de regels van het geloof niet meer respecteert, je omgaat met meisjes en later zelf wilt kunnen kiezen met wie je trouwt hetgeen in Afghanistan niet mogelijk zal zijn, moet vastgesteld worden dat deze elementen niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Wat je gewijzigde praktijk van de islam betreft, blijkt in jouw geval dat je wel nog in Allah gelooft en je de islam nog aanhangt, maar dat je je geloof niet meer praktiseert in België (CGVS, pg 6 en 19). Je doet je gebed niet en je volgt de ramadan niet (CGVS, pg 6). Je voelt je hier goed omdat je niet verplicht wordt je geloof te praktiseren (CGVS, pg 6). Je wilt niet verplicht worden door de taliban om je gebed te doen en alle andere regels te volgen, daarbij zou je je slecht voelen (CGVS, pg 19). Gevraagd om toe te lichten waarom het moeilijk zou zijn voor jou om je gebed te doen, uit je geen fundamentele bezwaren tegen het gebed op zich, maar wel tegen het verplicht opleggen van dit gebed en de andere regels, je wil vrijheid ervaren zoals hier in België (CGVS, pg 19). Over de ramadan stel je dat mensen in Afghanistan tijdens de ramadan een hele dag lang met honger rondlopen en niet normaal kunnen functioneren, dat er hier in België voldoende eten en drinken is zodat je niet inziet waarom je dan toch de hele dag niet zou eten en drinken en je kan ook zelf niet tegen honger (CGVS, pg 20). Hoewel het begrijpelijk is dat je meer persoonlijke vrijheid wenst inzake de religieuze praktijk dan wat mogelijk is op dat vlak in Afghanistan omdat je er de geldende maatschappelijke en religieuze waarden en normen en de eisen van de taliban dient te respecteren, is dit feit op zich onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Je kritiek beperkt zich tot de gestrengheid van de religieuze praktijk opgelegd door de taliban en de praktische obstakels van de religieuze praktijk zoals het lijden van honger tijdens de ramadan. Hieruit blijken geen diepgewortelde anti-islamitische overtuigingen die dermate fundamenteel zouden zijn voor je identiteit of morele integriteit zodat van jou niet zou mogen verlangd worden dat je dit zou opgeven in geval van terugkeer naar Afghanistan. Aanpassingen om zich aan

bepaalde culturele en religieuze standaarden of normen te conformeren, vormen op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Er kan bijgevolg van je verwacht worden dat je je bij terugkeer naar Afghanistan kan aanpassen aan de geldende normen en regels. Eenzelfde redenering geldt wanneer het gaat over sociale omgang met meisjes (CGVS, pg 20 en 21), hetgeen als zeer ongepast wordt beschouwd in Afghanistan en de al dan niet vrije keuze voor een huwelijkspartner.

Ook hier zal je je moeten aanpassen aan de op dat vlak geldende normen en waarden in je land van herkomst. Wat betreft het niet kunnen kiezen van je toekomstige partner, moet opgemerkt worden dat dit aspect vooralsnog volstrekt hypothetisch is en bijgevolg geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming (CGVS, pg 20 en 21)."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat niet van hem kan worden verwacht dat hij zich terughoudend opstelt ten aanzien van zijn geloofsuitingen. Andere overtuigingen die perfect als islamitisch gekwalificeerd kunnen worden, vermogen net zo goed op gespannen voet staan met de radicale visie van de taliban, en net zo fundamenteel zijn dat een aanpassing ervan of een discrete omgang ermee een aantasting van de identiteit of morele integriteit kan inhouden. Verzoeker verwijst hierbij naar rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, 5 september 2012, C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland t. Y en Z*).

Verzoeker stelt verder in zijn verzoekschrift en aanvullende nota dat hij Afghanistan op jonge leeftijd verliet, hij was immers louter 14 jaar oud. Verzoeker leeft al drie jaar in België, leert Frans, zet zich in op school alsook buiten school en tracht de arbeidsmarkt toe te treden. Tevens gaat verzoeker relaties aan met meisjes. Verzoeker wijst ook op zijn conservatieve regio van herkomst.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker sinds december 2021 in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker was immers reeds 15 jaar oud toen hij België binnenkwam. Hoewel verzoeker reeds Frans kan spreken, spreekt hij ook nog steeds Pashtoe, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4) en ter terechtzitting. De Raad merkt op dat verzoeker zich zowel binnen als buiten school positief inzet en wil werken. Uit deze lovenswaardige initiatieven kan echter evenmin worden afgeleid dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Het geheel van de door verzoeker aangereikte elementen over zijn activiteiten in België, waaronder het uitbouwen van een pluralistisch sociaal netwerk laat niet toe om te besluiten dat verzoeker op zodanige wijze is veranderd dat hij niet langer kan terugkeren. Verzoeker stuurt met zijn betoog over zijn activiteiten in België aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (*cfr.* HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit element dat weliswaar wordt ondersteunt door lovenswaardige aanbevelingen uit verzoekers omgeving, valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

Waar verzoeker verwijst naar zijn conservatieve regio van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker op generlei wijze aantoont dat er in zijn regio van herkomst sprake is van een uitzonderlijke conservatieve omgeving die een verhoogd risico tot gepercipieerde verwestering zou teweeg brengen. Al werd verzoeker gevolgd in zijn betoog aangaande zijn conservatieve regio van herkomst, dient worden opgemerkt dat verzoeker opgroeide in eenzelfde traditionele context. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker, in geval van terugkeer geenszins riskeert een religieuze of politieke overtuiging te worden wordt toegedicht, omwille het gegeven dat verzoeker opgegroeid is met de aldaar geldende normen, die aan de grondslag van diens opvoeding lagen. Verzoeker bracht immers tot aan zijn vertrek zijn dagen door in de regio Nazian, samen met zijn gezin, en dus de meerderheid van zijn tienerjaren tot op heden.

Wat de machtsvername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of

bestrafing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”*

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid.

Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP